

[Gert Petersen.]

en henstilling til den vesttyske forbundsregering, som ville have formindsket chancerne for den politik, som ikke mindst udenrigsminister Brandt står som talsmand for.“

Derefter var der en lille faderlig moralprædiken til undertegnede — det var i forbindelse med et forslag, vi havde stillet — jeg fik at vide, at dér kunne jeg se, hvor farligt det var at stille den slags forslag om de polske vestgrænser.

Jeg kunne nævne andre eksempler, men tiden tillader det ikke; jeg synes i hvert tilfælde ikke, selv om den formelt gør det, at jeg vil beslaglægge tiden mere i denne omgang til det, men jeg vil gerne komme tilbage til det, for der findes andre eksempler, også i spørgsmålet om forholdet til Portugal og forholdet til De Forenede Nationer. Dér, hvor jeg vil hen, er: ligger der i de forslag, man kommer med fra socialdemokratisk side, og som vi behandler her, erklærede ansatser til en ny udenrigspolitik? Jeg er godt klar over, at det principielle grundlag er uændret. Jeg prøver ikke at pådutte socialdemokratiet, at det har brudt med den hidtidige NATO-politik osv., det ligger helt klart. Det er ikke det, jeg spørger om. Men jeg synes, at der ligger en række nye linjer i sådan noget som, at man — gennem NATO og på anden måde — skal søge at få våbenleverancer til Portugal og Grækenland standset. Tidligere har det været sådan, at man accepterede det synspunkt, at Portugals kolonikrige, ja, de foregik i Afrika, og det var egentlig uden for NATOs område, så det lå tungt med det. Ligger der heri noget nyt? Ligger der noget nyt i den åbne erklæring om, at denne kontrolrådspasordning skal ikke bare lempes, men den skal afskaffes? Lå der noget nyt i det desværre nu forsvundne handelskammer? Og ligger der noget nyt i de udtalelser, der foreligger om Oder-Neissegrænsen?

Jeg vil helst tro, at der ligger noget nyt i det, at man vil sige fra socialdemokratisk side: ja. For hvis man fastholder, stædigt

som man har gjort ved andre lejligheder, at der ikke er et hak, der er forandret, at man fører samme politik, som man hele tiden har ført, så tror jeg ikke, at disse forslag, som vi kan støtte, forekommer helt troværdige, så løber vi ind i dette med, at der føres én udenrigspolitik i opposition og en anden i regeringsperioderne. Jeg vil helst tro, at der er sammenhæng, at det er en politik, som vil blive fastholdt og udviklet fremover. Men for at man skal tro på det, så synes jeg, at socialdemokratiet skylder os en klar erklæring om, at dette er, hvad man også vil arbejde for, hvis og når — og mere når end hvis — socialdemokratiet atter bliver regeringsparti. Jeg synes også, man har krav på en forklaring på, hvorfor disse fornuftige forslag ikke kom i 1967, da der var parlamentarisk basis for dem, men først i 1969, hvor der ikke længere er parlamentarisk basis. Det behøver ikke at være uærligt spil. Enhver har ret til at blive klogere. Her taler en, der i mange henseender er blevet klogere, så jeg skal ikke klandre nogen for det; men jeg synes, at hvis man vil overbevise, så må man have dette med.

Lad mig til allersidst sige med hensyn til de underændringsforslag, der er stillet uden for betænkningen, at socialistisk folkeparti kan stemme for det af hr. Kai Moltke stillede underændringsforslag. Vi kan ikke stemme for nr. 1 af de af hr. Sigsgaard stillede underændringsforslag, men vi kan stemme for nr. 2 af de af hr. Sigsgaard stillede underændringsforslag. I det, vi kan stemme for, er vi ikke lige lykkelige ved alle formuleringer, men da vi faktisk er tilhængere af det, som er udtrykt dér, ville det være urigtigt at undlade at stemme. Vi må stemme for det. Vi er enige i den politik, der bliver trukket op.

Derimod er der i hr. Sigsgaards underændringsforslag nr. 1 nogle passager vedrørende u-landsbistanden, som vi ikke er enige i. Dette folketing har tidligere med socialistisk folkepartis stemmer vedtaget, at vi skulle op på 1 pct. af nationalproduktet i 1972-73. Det udarbejdede vi en plan for